

Het verhaal van Pinokkio

Gebaseerd op het boek 'Le avventure di Pinocchio' (1883) van de Italiaanse schrijver Carlo Collodi.

Het verhaal verteld zoals het in de voorstelling 'Spektakolo Pinokkio' van De Vliegende Koffer i.s.m. Circus of Life, Art of Clowning, wordt getoond. Kan vooraf aan de voorstelling worden voorgelezen. Leestijd maximaal twaalf keer vijf minuutjes.

Tekst: Charlotte de Lange

Illustraties: Erna Westrup

Intro

Aan de rand van een klein Italiaans stadje staat een houten woonwagen. Je kunt zien dat het ooit in gele en rode strepen geverfd is, maar dat is nu grotendeels afgebladderd of bedekt met vuil. Door de kieren van het oude hout schijnt warm licht. Binnen zitten drie mensen op kratten koffie te drinken. Het zijn een man met een grote snor, een man met haar dat alle kanten op staat en een vrouw met een paardenstaart en grote laarzen aan. Zij heten Marcus, Stefano en Carlotta. Ze zijn al zo lang ze weten een theatergezelschap dat rondreist en veel steden en dorpen bezoekt. Marcus is de muzikant, Stefano en Carlotta zijn poppenspelers.

Carlotta kijkt een beetje boos. 'Kennen jullie het verhaal nu nog niet helemaal?' Ze zucht. 'Jawel, Carlotta', zegt Marcus, 'maar we horen het zo graag.' 'En misschien ben ik een paar dingen een klein beetje vergeten', zegt Stefano. 'Dat dacht ik al te merken vandaag tijdens ons optreden', bromt Carlotta. 'Toe, dan zet ik nog een lekkere hete pot koffie', zegt Stefano poeslief. 'Goed, nog één keer dan.' zegt Carlotta. 'Tuurlijk, nog maar één keer', grinnikt Marcus. Carlotta begint te vertellen.

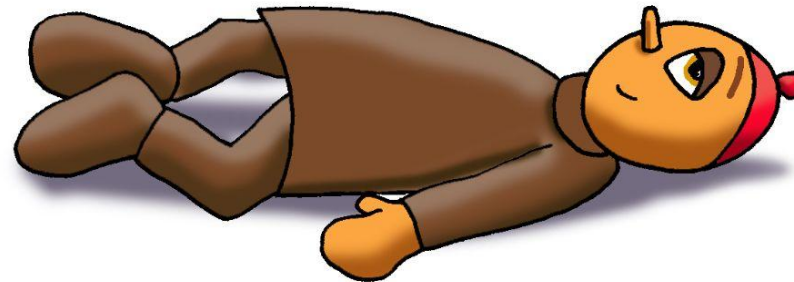
1. Gepetto

‘Hey, kijk nu eens!’, mompelt Gepetto, die tijdens zijn avondwandeling een mooi blok hout ziet liggen. Hij kroelt even door zijn witte krullen en draait aan zijn grote witte snor, ‘Wat lig jij hier nou zo alleen te liggen.’ Gepetto is houtbewerker en maakt echt van alles: meubels, speelgoed, bestek en instrumenten.

Hij pakt het blok op en loopt verder door de smalle straten in het Italiaanse dorpje. Thuis aangekomen legt Gepetto het houtblok naast zijn bed en gaat meteen in bed liggen. Hij houdt zijn gewone kleding aan, want hij heeft geen geld voor een pyjama. Hij doet zelfs zijn warme rode sjaal niet af. Gepetto is moe, niet van de wandeling of van zijn werk, maar van het alleen zijn. Gepetto woont al heel lang helemaal alleen in zijn kleine huisje. Het huis bestaat uit één kamer met daarin een houten bed, houten kratten, gereedschap en een koffiezetter. Oh ja, en een haan. Iedere ochtend als die haan kraait, staat Gepetto op, rekt zich uit en maakt koffie. Dan gaat hij aan het werk tot de lunch, eet even iets, en werkt tot de avond. Na het avondeten maakt Gepetto een wandelingetje waarna hij weer in zijn bed gaat liggen. ‘Zo gaat het en zo zal het blijven,’ verzucht Gepetto voordat hij in slaap valt.

Maar daarin heeft hij geen gelijk. Want na vannacht zal alles anders zijn. In de sterrennacht begint een ster steeds harder te stralen, fel blauw licht, tot de ster naar beneden valt. Was Gepetto wakker geweest en had hij de vallende ster gezien, dan had hij een wens kunnen doen. Maar hij slaapt. Gepetto heeft een grote wens, een hele grote wens. Wensen die zo groot zijn, kunnen na lang wachten en met veel geduld soms toch tot vervulling komen, ook als je slaapt. De deur gaat zachtjes open. Er schijdt een stralende dame binnen. Zij straalt helder lichtblauw licht uit, zo fel dat je haar bijna niet kunt zien. Ze gaat naar Gepetto, kijkt en luistert naar hem. ‘Jaja, Gepetto, jaja’ zingt ze zacht. Dan kijkt ze naar het houtblok, ‘Ah, ben je daar, heel goed.’ Ze maakt een wuivende beweging over het houtblok. Het waait even in de kamer. De dame glimlacht, kijkt nog even naar Gepetto en zweeft het huisje uit.

De deur sluit zachtjes achter haar waarop de haan wakker wordt. Hij twijfelt, maar begint dan vrolijk te kraaien. Gepetto komt direct overeind en kijkt verbaasd om zich heen. 'Wat een gekke droom', murmelt hij en staart even naar het houtblok. Dan gooit hij zijn voeten over de rand van zijn bed en springt eruit. Hij zet een grote pot koffie en drinkt zijn mok slurpend leeg. Hij pakt het houtblok op en laat het direct weer vallen. Wat zag hij nu? Het houtblok heeft een gezichtje, twee heldere ogen kijken hem aan. Gepetto pakt het houtblok weer op en legt het voorzichtig op een houten krat. Het blok en hij kijken naar elkaar. De ogen turen lief, maar ook een tikkeltje ondeugend naar Gepetto. Dan knikt Gepetto alsof hij iets heeft begrepen. Hij gaat aan het werk. Gepetto legt het blok nog even goed recht en begint te zagen en te gutsen en te vijlen, te schroeven en te lijmen, te tekenen en te schilderen. Hij werkt de hele dag door, zonder te eten en zelfs zonder een tweede kop koffie. Op het moment dat hij klaar is zet hij een grote stap naar achter en kijkt naar het resultaat. Er zit een houten jongen met een mooi rond koppie, grote nieuwsgierige ogen en een grappig puntig neusje. 'Een pop van pijnboomhout', zegt Gepetto. 'Pijnboom, ofwel pino zoals wij Italianen zeggen.' Gepetto grinnikt: 'Pino... Pinokkio!'

2. Pinokkio

Dan klinkt er een gekraak. Gepetto kijkt naar Pinokkio en ziet dat hij zich probeert te bewegen. 'Och jongen toch! Laat me je helpen!' en Gepetto springt naar Pinokkio. Hij tilt Pinokkio op en zet hem op de grond. Als Gepetto Pinokkio een aai over zijn bol geeft, begint Pinokkio te wankelen en valt op zijn houten billen. 'Hahaha, rustig aan!' lacht Gepetto. Hij helpt Pinokkio weer omhoog en doet voor hoe hij alles beweegt: zijn armen, handen, voeten en knieën. En dan hoe je moet lopen, voetje voor voetje en stap voor stap. Pinokkio leert snel en doet alles goed na. Ze oefenen tot ze samen aan het dansen zijn.

Als ze naast elkaar zitten uit te puffen van al het stappen en dansen, kroelt Gepetto weer door zijn witte krullen, 'Een kleine houten jongen, die, die, wat doen kleine kinderen? Die gaan naar school!' 'School?' vraagt Pinokkio. 'Ja, naar school!' zegt Gepetto. 'Momentje, hier blijven zitten,' en hij rent naar buiten. Na tien minuten komt Gepetto terug. Hij heeft zijn warme rode sjaal niet meer om, maar wel een blauw boek in zijn handen. 'Dit is een schoolboek,' zegt hij en geeft het aan Pinokkio. 'Als je nu gaat, ben je op tijd. Dus netjes in één keer naar school lopen!' Hij duwt Pinokkio naar buiten en zwaait: 'Tot straks Pinokkio!' Pinokkio zwaait terug, 'Tot straks... uhm' 'Gepetto, papa Gepetto!' roept Gepetto. 'Tot straks papa Gepetto!' roept Pinokkio en loopt met een vrolijke en flinke pas het dorp in.

Als Pinokkio door het dorp wandelt, kijkt hij zijn ogen uit. Hij ziet alles voor het eerst: grote mensen, kleine mensen, bloemen, bomen, paarden en wagens, honden, katten, huizen, noem maar op. Hij merkt niet dat de mensen net zo veel naar hem staren en met elkaar smiespelen, 'Kijk nou, een houten jongetje'.

Pinokkio is op weg naar school en heeft zijn boek stevig vast, maar dan ziet hij iets heel moois. Een grote rode tent met allerlei grote getekende posters erop met prachtige gekleurde poppen. Het is een theater, het reizende marionettentheater van Stromboli. Pinokkio wil voorbij lopen maar er komt vrolijke muziek uit het theater en gelach en applaus. Dit maakt Pinokkio heel nieuwsgierig en hij gaat naar binnen. Bij de deur houdt een grote man met een woeste rode baard en een

hoge hoed hem tegen, 'Hé, wat ga jij doen? Als je naar binnen wilt, dan geef jij mij eerst iets.' Pinokkio kijkt naar de grote man. Hij heeft alleen het schoolboek dat Gepetto hem gegeven heeft. Pinokkio kijkt ernaar en houdt het omhoog naar de man. Die bromt, 'Vooruit!' pakt het boek en duwt Pinokkio naar binnen. Pinokkio struikelt de grote theatertent in en duwt zich langs het publiek naar voren. De show begint.

3. Stromboli

De grote bebaarde man staat met een grote glimlach op het podium, 'Welkom bij de grote formidabele Stromboli marionetten show!' Het is Stromboli zelf. Stromboli gaat het podium af, het licht gaat uit en er valt een pop aan touwtjes naar beneden. Het is een grappige houten pop met gekleurde ruitjes en een masker: Harlekino. Harlekino loopt heen en weer over het podium en zwaait naar het publiek. Pinokkio vindt hem fantastisch en zwaait enthousiast terug. Harlekino begint in zijn houten handen te klappen, het publiek en Pinokkio klappen mee. Zij zien de grote handen van Stromboli niet die een kruishout vasthouden. Aan dat kruishout hangen dunne, bijna onzichtbare draden die aan Harlekino vastzitten. Zo heeft Stromboli de touwtjes in handen en laat Harlekino bewegen. Nu laat hij Harlekino een rondje op het podium lopen, een sprongetje maken en een buiging. Het publiek vindt het prachtig en klapt nog harder. Dan begint Harlekino te dansen. Hij gooit zijn benen om en om de lucht in.

'Maar dat kan ik ook,' denkt Pinokkio. Hij staat op, loopt naar het podium, gaat naast Harlekino staan en danst hem na. Het publiek verstomt en kijkt naar de kleine houten pop. Stromboli ziet alles gebeuren en wordt boos, heel boos. Hij wil net Harlekino loslaten en het podium opstormen, als iemand uit het publiek begint te roepen, 'Ongelooflijk, een pop zonder touwtjes! Dat heb ik nog nooit gezien!'. Iedereen begint te juigen en gouden munten op het podium te werpen. Pinokkio staat heerlijk te dansen en heeft niets in de gaten. Stromboli legt Harlekino weg en komt naar Pinokkio. Hij pakt zijn hand. Pinokkio kijkt op. Stromboli grijnst naar hem en wenkt hem te buigen. Pinokkio buigt voorzichtig zijn hoofd, maar Stromboli trekt hem lager in een diepe buiging. Het publiek barst los in een groot applaus en gooit nog meer munten. Daarna verlaten de mensen blij en opgewonden het theater.

Pinokkio blijft bij Stromboli achter die nog steeds zijn hand vasthoudt, 'Zo, pop zonder touwtjes, heb jij een naam?' 'Pinokkio kijkt Stromboli aan, 'Ja, Pinokkio, van pino. Ik ben van pijnboomhout. Dat zei papa Gepetto.' 'Zo zo,' gromt Stromboli, 'en nu ben je van mij.' 'Wat zegt u?' vraagt Pinokkio, 'Ik... ik ga weer, want ik moet naar school.' 'Niks daarvan!' schreeuwt Stromboli

en pakt Pinokkio onder zijn armen op. 'Jij wilde zo graag het podium op, dan ga je ook het podium op!' en Stromboli zet Pinokkio in een kooi die achterin het theater hangt. 'Morgen rijden we naar de volgende stad en dan zul je weer dansen pijnboompop! Jij zorgt voor veel ktjing ktjing, voor geld in mijn zakken en daar houdt Stromboli van, van ktjing ktjing!' Hij pakt één munt uit zijn zak, houdt deze voor Pinokkio's gezicht en gooit het op de bodem van de kooi. Hij kijkt Pinokkio met een gemene grijns aan, draait zich om en beent met grote stappen naar buiten.

Pinokkio blijft achter in de kooi. Het is donker in het theater. Pinokkio begrijpt er niets van. Hij heeft spijt, spijt dat hij het theater is ingegaan en spijt dat hij niet naar school is gegaan. Hij is ook het schoolboek kwijt en daarmee Gepetto zijn enige warme sjaal voor niets. Pinokkio wordt heel verdrietig en begint te huilen. 'Papa, Papa Gepetto!' roept hij. Maar het is stil en donker om Pinokkio heen. Dan voelt hij een briesje. Het begint binnen te waaien. Dat is vreemd want buiten is het windstil. De kooi wiegt zachtjes heen en weer. De wind trekt aan en wordt steeds sterker en sterker. De kooi beweegt steeds sneller en sneller. Pinokkio houdt zich geschrokken vast aan de tralies. De kooi hangt helemaal zijwaarts tot de haak loslaat en de kooi met een bonk op de houten vloer valt. Het deurtje vliegt open en Pinokkio rolt de kooi uit. Hij kijkt verbaasd om zich heen. De wind is weg.

Pinokkio loopt naar de deur van het theater. Hij ziet een gouden munt op de grond liggen en pakt deze op, 'Ktjing, ktjing, die is voor Gepetto.' Met de munt in zijn hand loopt hij de deur uit en de nacht in.

4. Vos en Kat

Pinokkio loopt door het stille slapende dorp. Hij zoekt zijn huis of de school want hij denkt dat als hij morgen op één van de twee plekken is, dat het dan vast goed komt. Hij heeft de munt nog steeds in zijn hand en kijkt er naar. 'Deze ktjing, ktjing geef ik aan papa Gepetto.' Pinokkio loopt dapper door, hoewel hij zich wel alleen voelt. Iedereen in het dorp slaapt. Nou ja, iedereen... Iedereen behalve twee figuren die vanachter een grote oude hutkoffer naar Pinokkio gluren. Zodra Pinokkio hun kant op kijkt, duiken ze weg. Het zijn de vileine vos en de knorrige kat. Beiden altijd humeurig, onaardig, onbetrouwbaar en met slechts één interesse: geld!

'Zie je daar dat eigenaardige houten mannetje lopen?' fluistert Vos naar Kat. 'Oh gelukkig, zie jij dat ook? Ik dacht even dat ik koekkoek was geworden,' verzucht Kat. 'Zeker niet,' zegt Vos, 'het houten mannetje is echt en het goudstuk in zijn hand is nog echter. Kom we gaan ernaartoe. Hij ziet er maar onnozel uit.' 'Onnozel? Wat is onnozel?' vraagt Kat. 'Bijna net zo dom als jij!' sist Vos hem toe terwijl hij overeind komt en naar Pinokkio sjokt. Kat denkt nog even na over het antwoord van Vos maar trippelt er dan snel achteraan.

Voor Pinokkio verschijnt opeens een grote oranje Vos met kleine oogjes, 'Goedenacht, wat zijn we nog laat op stap?' Pinokkio staat stil en kijkt verschrikt naar de vos. Achter de vos verschijnt een grijze beetje vieze kat met een ooglap, 'Ja, wat zijn we nog laat op stap?' Vos geeft Kat een stiekeme achterwaartse schop, 'Ja dat vroeg ik onze vriendelijke vriend al. Geef hem de tijd om te antwoorden. Hij moet eerst even zien dat wij goed volk zijn. Want dat zijn wij, met altijd een helpende hand of poot. Iedereen in het dorp weet ons te vinden als zij hulp nodig hebben.' 'Oh ja?' vraagt Kat en hij ontvangt een tweede stoot van zijn kameraad. 'Hulp? Ja dat kan ik wel gebruiken,' reageert Pinokkio opgelucht. Ik wil graag naar mijn huis, Gepetto's huis, of naar school, dat is ook goed. Maar nu ik erover nadenk, misschien moet ik eerst een schoolboek kopen, of een warme sjaal voor Gepetto.' 'Dat is een heel goed idee!' roept Vos uit, 'Koop met het goudstuk, met jouw ktjing ktjing, een sjaal en een boek.' 'Kan dat?' vraagt Pinokkio blij. 'Moet dat?' vraagt Kat boos en ontvangt een stamp op zijn poezenpoot, 'Miauw auw auw! Ja dat kan!' 'Inderdaad, en ik wijs je graag de weg naar de winkel waar van alles te koop is,' zegt Vos terwijl hij een arm om Pinokkio heen slaat. 'Helaas is de winkel nu gesloten. Kom mee naar ons knusse plekje hier niet ver vandaan, net in het bos. Dan rusten we wat uit en gaan we morgen ochtend vol frisse moed naar de winkel en naar huis of school, wat jij wilt.' 'Dankuwel,' knikt Pinokkio terwijl hij door Vos meegenomen wordt. De kat sluipt er bedachtzaam achteraan, 'Welk knus plekje ook alweer?' De vos loopt door tot bij een grote boom. Onder de boom ligt veel zacht mos. Daar gaat hij zitten en trekt Pinokkio naast zich, 'Kom ga zitten en probeer wat te slapen, vriend.' Vos leunt tegen de boom en sluit zijn ogen. Kat gaat aan de andere kant naast Pinokkio zitten, geeft hem een paar kopjes en gaat dan op het gras liggen. Pinokkio zit lekker zacht en warm en het duurt niet lang of hij slaapt.

5. Bij de neus genomen

Pinokkio wordt wakker van een straaltje zonlicht dat door de bomen op zijn gezicht schijnt. Hij rekt zich goed uit en kijkt om zich heen. Hij is omringd door bomen en hij ziet aan één kant het dorp liggen. Kat en Vos ziet hij niet. Pinokkio staat op en loopt wat rond om te kijken waar ze zijn. Hij ziet ze echt niet. Zou hij te lang geslapen hebben? Zouden ze al naar het dorp zijn om anderen te helpen? Dan moet hij alleen op zoek naar de winkel. Misschien komt hij iemand anders tegen die hem kan helpen om met zijn munt een sjaal en een boek te kopen. Maar, waar is de munt eigenlijk? Pinokkio loopt terug naar de slaapplek. Daar ligt niets. Hij zoekt overal waar hij gezeten en gelopen heeft, maar hij vindt zijn kleding niet terug. Hij zakt moedeloos neer op het mos onder de oude dikke boom. Niets gaat goed.

'Tik. Tiktik Tiktiktiktik,' hoort hij boven zich. Er vliegt iets vanuit de boom op Pinokkio's knie. Het is een zwart-witte vogel met rode vlekken. 'Gaaf het?' vraagt ze aan Pinokkio. 'Ja hoor', antwoord Pinokkio kortaf. Hij heeft geen zin meer in nieuwe ontmoetingen. Het is een specht, ze giegelt, 'Wat ben jij grappig met je lange neus.' 'Ik heb geen lange neus!' snauwt Pinokkio terwijl hij aan zijn neus voelt. Hij schrikt, zijn neus voelt langer en lijkt te groeien. Gelukkig stopt het groeien weer. 'Moet je

niet naar huis?' en het spechtje tuurt met een scheef kopje naar Pinokkio. 'Nee, ik moet niks!' roept Pinokkio uit en zijn neus groeit zo lang dat hij makkelijk naar het puntje van zijn eigen neus kan kijken. 'Help, wat gebeurt er?!' gilt Pinokkio. De specht is op een lage tak van de boom gaan zitten, 'Je liegt en dan groeit je neus. Dat blijkt. Lastig hoor, zo'n lange neus. Behalve als je graag je neus in andermans zaken steekt.' 'Dat wil ik niet!', tiert Pinokkio, 'ik wil mijn gewone neus terug!' 'Ja dat snap ik. Je bent van pijnboomhout, dat is meestal niet zo hard. Ik kan je neus wel korter hakken.' 'Kun je dat? Wil je dat dan doen alsjeblieft?' vraagt Pinokkio. Ja, maar ik vrees dat die weer net zo lang wordt als je blijft liegen', tjlpt de specht. 'Blijft liegen?'vraagt Pinokkio. 'Ja, je neus groeit niet als je de waarheid zegt.' 'Oh', zucht Pinokkio. 'Zit nu maar even stil.' tjlpt de specht en vliegt naar Pinokkio's neus. Ze gaat erop zitten, omklemt de neus stevig met haar pootjes en begint op het puntje van de neus te pikken. Het doet gelukkig geen pijn maar het kietelt wel. Pinokkio begint te giegelen. 'Niet zo wiebelen!' roept de specht en tikt driftig door. Na een tijdje stopt ze en vliegt op Pinokkio's knie. 'Alsjeblieft', zegt ze trots. 'Dankjewel', zegt Pinokkio opgelucht. Hij wil haar kleine kopje aaïen maar ze vliegt weg. 'Fijne dag verder!' hoort Pinokkio nog voordat het overgaat in een snel getik.

6. Pleziereiland

‘Fijne dag verder? Ja, ik ga verder, verder naar school!’ Met een kordate draai keert Pinokkio zich om naar het dorp. Maar hij is slechts een paar stappen op weg of hij hoort vrolijke muziek. Ook ruikt hij iets heel lekkers, zoete geuren van aardbeien, koek, chocola, kersen en karamel. De muziek en de geur lijken van een wagen af te komen die hem van achteren nadert. Het is een grote wagen die getrokken wordt door zes ezels. Vooraan op de bok zit een man met lang krullend haar, gekleurde kleding en een grote hoge zeeblauwe hoed. ‘Ho, makkertjes!’ roept hij tegen de ezels en zij stoppen met lopen zodat hij precies naast Pinokkio sti komt te staan. Pinokkio kijkt hem vragend aan en ziet dat er een stuk of tien kinderen achterop de wagen zitten. Een grotere jongen speelt accordeon, de anderen eten lolly’s en zuurstokken of zitten te kaarten en te lachen. ‘Waar gaat de weg naartoe?’, vraagt de man met opgewekte stem. ‘School’, antwoordt Pinokkio. Alle kinderen kijken hem nu aan en barsten in gelach uit. ‘Ssst!’, maant de man hen stil, ‘dat mag. Deze brave jongen mag naar school maar hij mag ook met ons mee.’ Pinokkio is nieuwsgierig, ‘Waar gaan jullie naartoe?’ De man kijkt verveeld naar zijn vingernagels, ‘Dat weet toch iedereen, dat je naar school kunt gaan om uit boeken te leren en dat je ook naar Pleziereiland kunt gaan. Daar doe je allerlei leuke dingen waar je ook van leert.’ Pinokkio weet van niets. ‘Dus ook ik kan naar Pleziereiland?’ vraagt hij de vrolijke man. De man doet net alsof hij verbaasd is, ‘Zou je dat willen? Dan moet ik even kijken of er nog plek is.’ Hij draait zich om naar de kinderen, ‘Kan er nog een plekje vrij gemaakt worden voor deze brave kerel?’ Gniffelend schuiven de kinderen op. De man steekt zijn hand uit naar Pinokkio die deze aanpakt en met één grote ruk de kar op wordt getrokken. Daar komt hij naast een kleine jongen te zitten die aan een kaneelstok zit te knagen. Hij kijkt Pinokkio aan, breekt de stok in twee en geeft de kleinste helft aan Pinokkio. Genietend zit Pinokkio op de kar. Hij luistert naar de muziek, kijkt naar het Italiaanse landschap dat aan hem voorbij trekt en het lukt hem bijna om te leren kaarten. Hij vergeet heel even dat hij een houten jongen is, een pop gemaakt door Gepetto en hij vergeet ook Gepetto.

7. Zoektocht

Gepetto daarentegen, is Pinokkio niet vergeten. Hij begrijpt niet waar Pinokkio is. Toen Pinokkio al lang thuis had moeten komen, is Gepetto naar school gewandeld om te vragen waar zijn zoon bleef. Maar de juffrouw had nog nooit van Pinokkio gehoord. Vervolgens is Gepetto door alle straten van het dorp gewandeld om de kleine houten jongen te zoeken, maar tevergeefs. Nu is het al de volgende dag. Pinokkio heeft met de kat en de vos onder een boom geslapen, maar Gepetto heeft geen oog dicht gedaan. Pinokkio zit op een grote houten wagen met zes ezels ervoor en rijdt steeds verder van het dorp af.

Gepetto dwaalt moedeloos door de straten van het dorp. Hij arriveert in de haven. Misschien is Pinokkio in het water gevallen. Zou hij zijn verdronken? Gepetto slaat zichzelf voor z'n kop. De jongen is van hout, die blijft drijven. De oude man ziet een klein roeibootje liggen met de roeispanten ernaast. Gepetto duwt het bootje van de kant en springt er vlug in. Ja dat is een goed idee, hij zal langs de kust varen om te kijken of hij de jongen in de zee ziet drijven of op het land ziet lopen. De oude man is blij dat hij iets kan doen en krijgt hoop. Maar na twee uur is de oude man moe. Hij is in een sterke stroming terechtgekomen en vaart steeds verder van land af.

8. Pleziereiland

Ondertussen ziet Pinokkio ook bijna alleen nog maar zee. De wagen rijdt over een smalle brug naar een schiereiland. Pinokkio kijkt zijn ogen uit. Het kleine eiland staat bomvol met de meest spectaculaire attracties. Er is een reuzenrad tot aan de wolken, achtbanen met duizelingwekkende bochten, schommels in allerlei hoogtes, schiettenten met duizenden prijzen, draaimolens met alle dieren die je kunt bedenken, snoepkramen die uit hun voegen barsten van de zuurstokken, lollys, spekken, kauwgomballen, toverballen, noem maar op, mierzoet geurende gebakkramen, en reusachtige draaiorgels. De wagen stopt te midden van al deze attracties en Pinokkio wordt bijna verblind door ontelbare gekleurde lampjes. Overal klinkt vrolijke muziek en overal rennen en huppelen kinderen met stralende en blijde gezichten. 'Zo!' roept de vrolijke man terwijl hij van de wagen springt. Hij krult aan het uiteinde van zijn snor. Hop, erop uit. Doe waar je zin in hebt! Denk aan niemand anders. Het is jouw feest! Terwijl de ezels hard beginnen te balken, springen de kinderen juigend van de grote kar.

Pinokkio aarzelt even maar springt ook op de grond. Hij landt naast een van de achterste ezels. De ezel kijkt hem aan en bijt zachtjes zijn jas vast. Het is alsof hij Pinokkio bij zich wil houden en Pinokkio meent angst in zijn grote heldere ogen te zien. Er klinkt een klap en de ezel laat balkend los. 'Laat deze houten jongen met rust, rotbeest!', roept de man, 'Hij mag eerst even genieten!' Dat laat Pinokkio zich geen twee keer zeggen. Hij rent als een dolle rond en weet niet waar hij moet beginnen. Hij krijgt een grote roze suikerspin in zijn handen geduwd en kan niet geloven hoe het smaakt. Pinokkio zweeft in de zweefmolen, schiet op ballonnen, smikkelt aan lolly's en springt op een roodwit gestreepte draaimolen en gaat rond en rond en op en neer en rond en rond. Pinokkio wordt duizelig van geluk en vergeet dat hij naar school moet gaan en ook zijn nieuwe huis met zijn papa Gepetto.

9. De ezels

Na een uurtje zit Pinokkio's buik vol van oliebollen, koekjes en wafels. Hij probeert nog wat te springen op een gigantisch grote trampoline maar dat lukt bijna niet meer. Hij heeft al zoveel leuks gedaan en begint blij te baken. Te baken? Te baken? Pinokkio bakt, 'iiiiieaaaaa iiiiieaaaaa!' Hij wil zijn hand voor zijn mond houden maar zijn vingers zijn verdwenen en zijn handen zijn hoeven geworden. Zijn oren zijn gegroeid en staan hoog en recht overeind. Pinokkio is in een ezel veranderd. Hij kijkt geschrokken om zich heen en ziet alleen maar ezels rond draven. Alle kinderen zijn verdwenen. En het eiland ziet er niet meer vrolijk en kleurig uit maar donker en somber.

Alle ezels en dus ook Pinokkio worden door een groep mannen bij elkaar gedreven. Ze krijgen allemaal een touw om hun nek en worden in een rij aan elkaar vastgeknoopt. Zo lopen de ezeltjes het eiland over de brug weer af. Eén van de mannen bekijkt de ezels stuk voor stuk. 'Deze is sterk, die kan voor de wagens gespannen worden. Dit is een mooie, die kunnen we aan een rijke familie verkopen. Deze twee verkopen we aan een boer. En deze...?' De man staat stil en kijkt naar de Pinokkio ezel. 'Wat is dit voor vreemd geval? Er is iets misgegaan. Deze lijkt wel van hout. Daar kan ik niets mee.' Hij pakt het touw dat aan Pinokkio vast zit, maakt het los van de andere ezels en trekt Pinokkio van de weg af. Dan geeft hij de houten ezel een harde duw zodat Pinokkio van de brug valt en de zee instort. Pinokkio plonst in het koude wilde water en zakt naar beneden. Hij ziet niet dat de stoet met ezels verder loopt.

10. De zee

Pinokkio zinkt diep in het koude water en probeert weer naar boven te zwemmen. Hij merkt dat hij weer vingers heeft en het lukt hem weer boven water te komen. Hij voelt aan zijn voeten en gezicht. Hij is weer een houten jongen. Maar zijn ezelsoeren heeft hij nog wel. Daar dobbert Pinokkio rond in de wilde grijze zee. 'Papa! Papa Gepetto!' roept hij, want hij weet niet wat hij anders moet roepen. Hij hoeft ook niets anders te roepen want papa Gepetto is dichtbij. Gepetto vaart nog steeds in het roeibootje op de zee. Hij is niet alleen Pinokkio maar ook de weg kwijt. Het is donker en Gepetto ziet niets, niet de brug, niet de kust en ook Pinokkio niet. Maar die hoort hij nu wel, 'Papa Gepetto!'. Gepetto gelooft zijn oren niet, 'Pinokkio? Pinokkio! Waar ben je?' Maar Pinokkio antwoordt niet omdat hij net even onder water wordt geduwd door een grote golf.

Gepetto weet niet wat te doen en springt in het ijskoude water. Hij huivert direct over zijn hele lichaam. Dan komt Pinokkio weer boven water. Hij ziet en hoort Gepetto nu ook. Wat is Pinokkio blij! Maar dan ziet hij tot zijn grote schrik dat Gepetto onder water zakt. Pinokkio zwemt naar Gepetto toe die net weer even boven weet te komen. Maar voordat Pinokkio bij hem is, is Gepetto onder water verdwenen. Pinokkio duikt direct onder en zwemt rond. Hij hoeft geen adem te halen. Gelukkig ziet hij Gepetto die met zijn laatste krachten naar boven probeert te zwemmen. Pinokkio zwemt verder naar Gepetto toe en laat de oude man op hem steunen. Omdat Pinokkio van hout is, kost het hem geen moeite om hen samen boven te brengen. Hij drijft vanzelf. Daar drijven zij, Pinokkio maakt zich zo lang mogelijk, als een houten vlot houdt hij zijn vader boven water. Gepetto ligt stil en Pinokkio is bang dat hij te laat is. Maar dan begint Gepetto te proesten en te hoesten. Gelukkig bereiken zij net de kant en weet Gepetto zich aan land te hijsen en zijn zoon ook. Hij pakt Pinokkio stevig vast, 'Pinokkio!', roept hij. Pinokkio wordt bijna fijngeperst maar dat vind hij niet erg. Hij is zo blij dat hij weer terug bij Gepetto is. 'Papa, papa Gepetto', fluistert hij.

Na een moment, kijkt Gepetto hem aan, 'kom, we gaan naar huis. Ik maak eten, en dan duiken we onze warme bedden in.'
'Ja,' antwoordt Pinokkio, 'en dan ga ik morgen echt naar school.' Gepetto glimlacht en zegt: 'Misschien wandel ik dan wel een stukje mee,' en hij geeft Pinokkio een aai over zijn bol.

Nawoord

Carlotta is klaar met vertellen en kijkt om zich heen. Ze ziet dat Marcus zijn neus snuit en Stefano met glimmende oogjes snel een slok koffie neemt. 'Mannen, jullie weten toch dat het altijd goed komt? 'Al gaat er eerst heel veel mis, uiteindelijk komt het goed.' De mannen knikken bedeesd. 'Morgen reizen we naar en laten we het hele verhaal over Pinokkio aan het publiek zien. We maken er een mooi spektakel van!'